

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂREA nr. 724

din 15 iunie 2017

Prin Raportul nr. 1589/IJ/713/DIJ/2017, Inspecția Judiciară a înaintat Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii rezultatul verificărilor privind situațiile în care instanțele au pronunțat hotărâri de constatare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Analizând Raportul Inspecției Judiciare nr. 1589/IJ/713/DIJ/2017 și văzând înscrisurile atașate, Secția pentru judecători reține următoarele:

Prin Ordinul de serviciu nr. 28/27.02.2017 al inspectorului-șef al Inspecției Judiciare, în temeiul art. 7 alin. (1) lit. g) din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare și al art. 69 alin. (1) lit. g), raportat la art. 61 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1027/15.12.2012, s-a dispus efectuarea unui control tematic având ca obiectiv practica instanțelor de judecată în cauzele în care acestea au pronunțat hotărâri prin care au constatat intervenirea prescripției răspunderii penale.

Obiectivele controlului, desfășurat în perioada 20.03.2016-14.04.2017, au avut în vedere perioada 01.01.2014-01.03.2017, controlul fiind efectuat pe baza datelor comunicate de către conducerile judiciare ale instanțelor, coroborate cu informațiile din

baza de date Ecris, precum și a relațiilor suplimentare solicitate.

Pentru efectuarea verificărilor, prin adresele nr. 1589/IJ/713/DIJ/2016, din data de 06.03.2017, a fost solicitată curților de apel, inclusiv instanței militare, precum și Înaltei Curți de Casație și Justiție, comunicarea următoarelor date, informații și documente, referitoare la:

- date statistice privind cauzele soluționate, în perioada 01.01.2014 - 01.03.2017, indiferent de data înregistrării;
- probleme de drept care au determinat soluții diferite ale instanțele judecătorești, creând astfel practică judiciară neunitară la nivelul curților de apel și la instanțele arondate;
- vulnerabilități identificate la nivelul instanțelor judecătorești în legătură cu problematica analizată și modul remedierii acestora;
- date despre hotărâri interne de obligare a statului român ca urmare a unor procese în care s-a discutat intervenirea prescripției răspunderii penale și hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului;
- propuneri privind modificări ale normelor legale și regulamentare aplicabile în vederea asigurării unei practici judiciare unitare sau pentru luarea unor măsuri administrative, tehnice eficiente;
- date și informații relevante în vederea identificării aspectelor necesare efectuării controlului, interesând în mod special posibilitatea diseminării aspectelor de bune practici și înlăturarea disfuncționalităților, deficiențelor și vulnerabilităților în această materie.

Din verificările efectuate a reieșit că, în perioada 01.01.2014-01.03.2017, la Înalta Curte de Casație și Justiție și la celelalte instanțe judecătorești, care judecă în materie penală, au fost pronunțate un număr de 888 de soluții de încetare a procesului penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale. S-a reținut că cele mai multe cauze au fost înregistrate la judecătorii, însă media este de sub o cauză/judecătorie/an, datorită numărului mare de instanțe.

Inspekția Judiciară a făcut distincție între motivele care au condus la pronunțarea soluțiilor de încetare a procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii

penale și vulnerabilitățile care au condus sau pot conduce la anumite motive, apreciind că este posibil ca uneori motivele să fie în același timp și vulnerabilități, după cum este posibil ca între acestea să existe diferențe.

S-a apreciat că motivele sunt, de obicei, elemente externe și obiective (pozitive), care intervin independent de activitatea instanței de judecată sau a judecătorului, pe câtă vreme vulnerabilitățile se grefează pe acele împrejurări care au cauze subiective ori un impact negativ, de la probleme de sistem la simple greșeli.

În urma verificărilor, s-a reținut că printre motivele care au condus la soluții de încetare a procesului penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, se regăsesc:

1. Sesizarea instanței de către organele de urmărire penală la o perioadă foarte mare de la data săvârșirii faptelor (infrațiuni unice, continue, continuate etc.), ca moment de început al curgerii termenul de prescripție a răspunderii penale.

Inspekția Judiciară a apreciat că acesta este unul dintre principalele motive care conduc la prelungirea procedurilor judiciare și, implicit, la imposibilitatea obiectivă pentru instanțe de a judeca aceste cauze în timp optim, rezonabil, cu celeritate etc., deoarece nu se pot condensa procedurile judiciare fără riscul de a fi încălcate drepturile procesuale ale părților sau, uneori, nu există timpul material, fizic de a finaliza actele de cercetare judecătorească.

S-au reținut cazuri în care prescripția răspunderii penale intervenise în fapt anterior sesizării instanței, în sarcina acestora rămânând numai să constate o situație deja existentă, generată de perioada îndelungată de parcurgere a fazei de urmărire penală.

Chiar dacă activitatea organelor de urmărire penală nu constituie obiect al controlului, din analiza conținutului mai multor hotărâri judecătorești care descriu situația de fapt a infracțiunilor judecate, reiese că și în timpul urmăririi penale există același gen de motive ca și la instanțe, referitoare la complexitatea cauzelor, dată de amploarea faptelor săvârșite, de dificultatea încadrării juridice, de numărul mare de participanți sau de prezența unor elemente de extraneitate.

Au fost identificate și motive diferite, date de specificul urmăririi penale.

Astfel, au fost reținute situații în care chiar organele de urmărire penală au fost

sesizate tardiv de către persoanele vătămate (delapidări, credite de la bănci etc.) ori infracțiunile au fost descoperite la perioade mai mari de timp de la comiterea lor.

S-a constatat că această situație a fost îmbunătățită odată cu introducerea Noului Cod de procedură penală, care, prin instituția „contestației privind durata procesului penal” - art. 488¹ - 488⁶, a prevăzut posibilitatea judecătorului de drepturi și libertăți de a verifica durata fazei de urmărire penală.

2. Intervenirea unor legi mai favorabile care, fie stabilesc termene de prescripție mai reduse, fie stabilesc pedepse mai mici pentru unele categorii de fapte, ceea ce conduce implicit la modificarea termenului de prescriere a răspunderii penale. Acesta, fiind un caz care ține de politica penală a statului român, reprezintă pentru instanțele judecătorești nu numai un motiv obiectiv, dar și o obligație de a aplica legea în sensul stabilit de legiuitor.

S-a reținut că aceasta este situația care a intervenit la începutul anului 2014 și care a reprezentat temei legal pentru pronunțarea multor soluții de încetare a procesului penal cu privire la unele fapte ce constituiau obiectul judecății.

În acest sens, s-a arătat traiectul descendent al acestui gen de soluții, care era extrem de mare în anul 2014, urmând ca în anul 2017 să fie mai redus.

În majoritatea situațiilor, prescripția răspunderii penale a fost consecința incidenței art. 5 din Codul penal, referitor la aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei, care prevede că, în cazul în care, de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

3. O situație mai veche, dar cu efecte asupra curgerii termenelor actuale de prescripție, a fost generată și de posibilitatea legală de suspendare a unei cauze în momentul sesizării Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra unei excepții de neconstituționalitate. Instanțele au arătat inițial expres că în cazul în care judecata a fost suspendată pe perioada soluționării unei excepții de neconstituționalitate, dispozițiile art. 124 Cod penal din 1969 sunt incidente, dacă termenul de prescripție prevăzut la art. 122, la care se adaugă încă jumătate din durata acestuia și perioada suspendării judecății până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, s-a împlinit. În practică, au fost

situații în care s-a exercitat abuziv acest drept de către părțile din proces, vulnerabilitate care a fost înlăturată prin măsuri jurisprudențiale (minuta instanței supreme din 2011) sau prin măsuri legislative;

4. Referitor la suspendare, s-au reținut, chiar dacă sunt mai rare, și situațiile în care inculpatul nu poate participa la judecată din motive de sănătate, situație în care se suspendă procesul.

5. Judecata a fost suspendată în situația acordurilor de mediere, conform prevederilor art. 70 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

6. Modificările legislative care au introdus noi etape și activități procesuale obligatorii în cadrul judecății, cum este procedura camerei preliminare, și deci un motiv obiectiv de prelungire în mod legal a procesului.

7. Intervenirea unor decizii ale instanței supreme sau ale Curții Constituționale a României, prin care acestea s-au pronunțat asupra modului de interpretare și de aplicare a unor dispoziții legale și, respectiv, asupra constituționalității unor dispoziții legale, existând chiar și situații în care, în aceeași problemă, instanța de contencios constituțional a avut un punct de vedere diferit de cele al instanței supreme, fiind vorba de celebra controversă cu privire la aplicarea globală sau pe instituții autonome a dispozițiilor legale mai favorabile.

8. Reluarea probatoriului integral sau parțial, în apel, conform jurisprudenței CEDO, căreia instanțele s-au conformat întocmai, precum și rejudecarea procesului penal, în urma admiterii cererii de revizuire, în temeiul unei hotărâri a instanței europene (dată fiind procedura îndelungată în fața Curții Europene a Drepturilor Omului).

9. Complexitatea cauzelor, care este dată de o situație de fapt complicată, de dificultatea problemelor de drept pe care le poate ridica o speță, de numărul mare de participanți la proceduri judiciare care, de obicei, determină în mod separat și alte motive de amânare, cum ar fi dificultatea îndeplinirii procedurilor de citare, mai ales dacă sunt elemente de extraneitate ori acordarea de termen pentru respectarea drepturilor procesuale ale părților, în special dreptul la apărare.

10. S-a apreciat că dificultatea îndeplinirii procedurii de citare poate constitui ca

însăși un motiv separat și obiectiv, care conduce implicit la prelungirea procedurilor de citare, mai ales în situația mai multor participanți sau a persoanelor care trebuie citate în străinătate, la care se adaugă chiar sustragerea inculpaților de la judecată sau imposibilitatea identificării unor martori audiați în faza de urmărire penală.

11. Prezența unor elemente de extraneitate, motiv care determină ca uneori procedurile să fie dificil de îndeplinit (citare, comisie rogatorie, videoconferință, transmitere de documente, extrădare etc.), constatându-se că sunt asemenea dificultăți atât la persoanele vătămate, cum este cazul infracțiunilor săvârșite prin mijloace electronice (înșelăciuni prin internet), cât și la inculpați domiciliați/cu reședința în străinătate sau a celor aflați în custodia unor autorități străine, probleme deosebite punând situațiile în care nu există convenții încheiate de către România cu statele respective.

12. Necesitatea administrării nemijlocite a unui probatoriu eterogen, constituit din numeroase probe testimoniale, din expertize științifice, precum și cererile de amânare legale formulate pe parcursul procesului, au determinat de multe ori o durată mare de soluționare.

13. Inculpații față de care s-a încetat procesul penal sunt minori, termenul de prescripție în cazul lor fiind redus la jumătate.

14. Uneori, au loc declinări de competență ca urmare a modificării competenței instanței, cum s-au constatat, de exemplu, în concret, situații în care, ca urmare a pierderii unei calități speciale a inculpatului, cauza a fost declinată, după cum au fost situații în care cauza a fost declinată ca urmare a modificării între timp a competenței materiale etc.

15. Cu efecte similare sunt și strămutările admise, care presupun dilatarea procedurilor judiciare, uneori chiar reluarea procedurilor judiciare.

16. Cu totul excepțional, au fost identificate și situații în care cauzele au fost amânate ca urmare a Hotărârilor Adunărilor Generale Extraordinare ale judecătorilor, organe de conducere care, în semn de protest, au dispus restrângerea activității de judecată la cauzele urgente.

În ceea ce privește vulnerabilitățile identificate, Inspekția Judiciară a reținut că

acestea țin atât de modul de organizare a instanțelor, cât și de activitatea de judecată în sine. Printre vulnerabilități, au fost reținute:

1. Durata procedurilor judiciare la instanțele de judecată. Din analiza cauzelor, prin sondaj, s-a constatat că acest gen de cauze au fost soluționate de instanțe, inclusiv de cele de control judiciar, cu celeritate. Cu toate acestea, au fost și situații în care procedurile judiciare au fost extinse ca urmare a modului de gestionare a cauzelor, cum ar fi acordarea unor termene de judecată la mari perioade timp, amânări de pronunțări repetate peste termenul legal de recomandare, repuneri pe rol ale cauzelor și reluarea procedurilor judiciare.

2. Tot în durata procedurilor judiciare, se includ și alte situații care sunt contabilizate și distinct, cum este cazul redactărilor cu întârziere a hotărârilor judecătorești și înaintarea cu întârziere a dosarelor în calea de atac. În legătură cu acest aspect, s-a reținut o situație în care un judecător chiar a fost sancționat pentru netrimiteria cauzei la instanța superioară, după cum neînaintarea cauzei rapid în calea de atac se datorează păstrării dosarului la Parchet o perioadă mai lungă în vederea redactării motivelor de apel.

3. Legat de conținutul hotărârilor judecătorești, s-a constatat că nu se indică în mod clar nu numai raționamentul prin care s-a ajuns la prescripție, dar nu sunt oferite elemente suficiente pentru a se stabili data la care răspunderea s-a prescris.

4. Modificarea completurilor de judecată ori schimbarea membrilor completului de judecată, ceea ce se traduce prin lipsa continuității completului de judecată, precum și prin sincopă în administrarea probatoriului, context care presupune un efort suplimentar de studiere a cauzei, de reluare a probatoriului câteodată sau de acordare a unor termene de judecată, tocmai pentru asigurarea continuității. Chiar dacă uneori modificarea unui complet poate avea motive obiective (transfer, concedii, promovare, demisie etc.), din punctul de vedere al timpului de desfășurare a procedurii judiciare, s-a reținut că aceasta constituie o problemă.

5. Unele instanțe au comunicat că una dintre cauzele care conduc la prelungirea procedurilor judiciare se referă la modul abuziv de exercitare a drepturilor procesuale de către unii participanți la proces, inclusiv prin prisma modului de exercitare a dreptului la

apărare (renunțări intempestive la serviciile avocațiale, cereri repetate pentru pregătirea apărării, depunerea în mod repetat de cereri de amânare etc.).

6. O situație constatată are în vedere modul deficitar de dotare a unor instanțe în ceea ce privește sălile de judecată, care, fie lipsesc, fie sunt necorespunzătoare, astfel încât nu permite stabilirea unor termene mai scurte sau la anumite momente procesuale.

7. S-a arătat că o cauză care ar putea să evite prorogarea inutilă a unor termene este formularea cererilor de abținere de către judecători la primirea dosarului, iar nu la termenul de judecată.

8. În alte dosare, tergiversarea cauzei a fost consecința rejudecării cauzei pe motiv de incompatibilitate a judecătorului inițial, care nu s-a abținut de la soluționarea cauzei, deși ar fi trebuit.

9. Din analiza unora dintre cauze, se poate reține că în unele dintre acestea durata mare a procesului este urmarea sincopelor în gestionarea dosarului, prin administrarea probelor „în cascadă” sau „în rate”, fără a fi indicată o ordine exactă a cercetării judecătorești și respectată apoi.

10. O cauză identificată se referă la durata administrării unei probe și anume a expertizei judiciare de specialitate, constatându-se că instanțele au reclamat această situație, dar a fost depistată și prin studierea unor cauze din Ecris, fiind acordate foarte multe termene pentru realizarea etapelor expertizei (numire expert, efectuare expertiză, comunicare, răspuns la obiecțiuni etc.). S-a mai constatat că aplicarea de amenzi nu este întotdeauna o soluție, pentru că, de obicei, cauza principală o constituie lipsa experților pentru o anume specialitate.

11. O circumstanță similară se înregistrează și în privința traducătorilor și interpreților, constându-se că sunt situații în care este nevoie de serviciile unui traducător de limbă rară sau cu vreun dialect specific.

12. Soluțiile diferite pronunțate de instanță, cum este cazul situațiilor în care, în calea de atac după o soluție de achitare, trebuie reluate anumite acte de probațiune.

13. Casările succesive pot arăta, de multe ori, anumite greșeli de judecată, care pot proveni din studierea superficială a actelor și lucrărilor dosarului. Spre exemplu, a fost identificată o situație în care o cauză a fost casată succesiv pentru că nu se

observase de către instanțele de fond că o lege (Legea 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor) modificase dispozițiile referitoare la competență, iar instanțele trebuia să își decline competența. Un efect similar de prelungire a procedurilor judiciare au și soluțiile de restituire a cauzelor la parchet cu sesizarea din nou a instanței.

14. Situațiile în care are loc schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare. Se au în vedere împrejurări în care unele instanțe de control judiciar schimbă încadrarea juridică dată faptelor în fapte de o gravitate mai redusă și pedepsite mai puțin drastic, situație în care se constată că fapta este prescrisă. S-a apreciat că această vulnerabilitate provine din nesesizarea acestui aspect din timp de către prima instanță, de exemplu. În acest sens, s-a constatat că au fost reținute situații când unor fapte ce constituiau infracțiuni de abuz în serviciu li s-a schimbat încadrarea juridică în neglijență în serviciu.

15. O vulnerabilitate poate proveni și din lipsa sau neaccesarea unor baze de date cu privire la datele de identificare a unor persoane a căror prezență este necesară în fața instanței, fiind vorba, în special, de persoane care urmează să depună ca martori sau chiar inculpați ori persoane vătămate care au reședințe în străinătate și pentru care sunt efectuate numeroase demersuri pentru a fi identificate sau localizate.

16. Strict legat de aspectul de mai sus, lipsa unor date suficiente poate conduce la deficiențe în privința modului de citare a persoanelor, aspect care poate exista și separat, prin conceptarea sau întocmirea greșită sau cu întârziere a procedurilor de citare ori chiar omiterea întocmirii acestora, mai ales la cauzele cu un număr mare de participanți.

17. Soluția de prescripție a avut chiar ca consecință asupra laturii civile, care a fost lăsată nesoluționată, situație care între timp a fost surmontată.

În concluzie, s-a apreciat că motivele care au condus la soluții de încetare a procesului penal sunt foarte diferite și sunt consecința, de regulă, a unor condiții obiective, care acționează în mod cumulativ.

O situație des întâlnită este dată de durata mare a urmăririi penale, instanțele de judecată fiind sesizate de către parchete la perioade de timp lungi de la data săvârșirii

faptelor de către inculpați, ca moment de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii disciplinare.

Deși au fost identificate și anumite elemente subiective drept cauze de prelungire a procedurilor judiciare, ele au fost menționate exclusiv pentru a exemplifica aceste situații, din cel puțin două motive: controlul nu a vizat toate cauzele unui anume complet de judecată/magistrat; iar, în plus, nu putea fi suprapus cu verificările periodice care se desfășoară la nivelul Inspecției Judiciare cu privire la situația dosarelor mai vechi de 1 an, 5 ani, 10 ani ș.a.

Pe de altă parte, pentru că majoritatea situațiilor semnalate/identificate de soluții de încetare a procesului penal sunt cu începere din anul 2014, s-a apreciat că multe acte sau fapte nu pot fi analizate din perspectivă disciplinară, deoarece operează impedimentul legal al prescripției unei eventuale răspunderi disciplinare.

Având în vedere numărul redus de cauze penale în care s-a constatat intervenirea prescripției răspunderii penale, mai ales că foarte multe instanțe nu au raportat nici măcar un caz, faptul că pronunțarea acestor soluții a fost cauzată exclusiv de perioada îndelungată în care s-a desfășurat urmărirea penală, precum și faptul că pe rolul instanțelor cauzele au fost judecate de multe ori cu celeritate, problematica nu s-a regăsit în agenda activităților de pregătire și de perfecționare profesională.

Chiar și la instanțele care au înregistrat asemenea cazuri, nu au fost inventariate foarte multe probleme de drept care să fi determinat soluții diferite ale instanțelor judecătorești, creând astfel practică judiciară neunitară la nivelul curților de apel și la instanțele arondate.

Atunci când acestea au apărut, au fost dezbătute la nivelul sistemului judiciar ori instanțele au urmat linia stabilită prin decizii ale instanței supreme sau ale instanței de contencios constituțional.

Au fost obținute foarte puține date despre hotărâri interne de obligare a statului român ca urmare a unor procese în care s-a discutat intervenirea prescripției răspunderii penale sau despre hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, iar acolo unde au fost indicate, acestea au avut în vedere durata procesului penal în ansamblul său.

Au fost raportate vulnerabilități identificate la nivelul instanțelor judecătorești, însă ele nu sunt sistemice și trebuie rezolvate prin managementul de caz sau prin măsuri tehnice sau organizatorice la nivelul fiecărei instanțe și chiar la nivelul fiecărui complet de judecată.

Pentru acest motiv, Inspekția Judiciară a apreciat că propunerile punctuale trebuie analizate prin prisma unor planuri de măsuri ce cuprind elemente de semnalare sau indicatori de pre-avertizare și bune practici identificate și expuse, indicatori ce pot fi folosiți ca repere în ghidarea modului de gestionare a unei cauze.

S-a reținut că unele instanțe au arătat că se impune soluționarea cu celeritate a cauzelor în faza urmăririi penale, în special în situațiile în care sesizarea organelor de urmărire penală se face foarte târziu raportat la data săvârșirii faptelor - având în vedere limita maximă a pedepselor mai scăzută pentru unele infracțiuni în Noul Cod penal, dar și redefinirea infracțiunii continuate în art. 35 din Noul Cod penal.

De altfel, s-a arătat că în rândul vulnerabilităților identificate la nivelul instanțelor în legătură cu problematica analizată, se află nu numai durata mare a urmăririi penale ca urmare a complexității cauzei, ci, uneori, și pasivitatea organelor de urmărire penală.

Totodată, s-a apreciat că este benefică și epuizarea probatoriului, în această fază a urmăririi penale, pe cât posibil - și în special efectuarea expertizei judiciare, unde se impune - de obicei la infracțiuni patrimoniale - evaziune fiscală, înșelăciune, abuz în serviciu, unele infracțiuni informatice - și nu la limitarea efectuării unor rapoarte de constatare, altfel că administrarea acestor mijloace de probă științifice în faza judecății - aproape inerente în asemenea cauze raportat la exigențele impuse de jurisprudența CEDO, să nu conducă la tergiversarea procesului.

Problema prescripției răspunderii penale poate fi oricând actuală, chiar instanțele au preconizat că, date fiind noile dispoziții procedurale, se vor confrunta în continuare, în mod inevitabil, cu prelungirea duratei soluționării cauzelor și cu riscul intervenirii prescripției speciale a răspunderii penale, în unele cauze.

În acest context, Inspekția Judiciară propune, în mod justificat, ca raportul sus-menționat, cu constatările efectuate, analizele realizate și propunerile ori recomandările formulate, să fie trimis instanțelor judecătorești pentru a fi luate pe viitor măsurile

necesare în vederea uniformizării practicilor judiciare și administrative și de a identifica vulnerabilitățile proprii fiecărei instanțe ce decurg din instrumentarea unor asemenea cauze și de acționa în consecință.

Secția pentru judecători reține că măsurile întreprinse pot fi verificate, de la caz la caz, prin intermediul monitorizărilor periodice efectuate cu privire la cauzele mai vechi sau prin controalele de fond efectuate la instanțe de către Inspekția Judiciară.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Aprobarea Raportului Inspekției Judiciare nr. 1589/IJ/713/DIJ/2017 privind situațiile în care instanțele au pronunțat hotărâri de constatare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Art.2 - Comunicarea Raportului Inspekției Judiciare nr. 1589/IJ/713/DIJ/2017 Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a aprecia asupra acestuia, precum și curților de apel și instanțelor din circumscripție, pentru a lua măsurile necesare în vederea uniformizării practicilor judiciare și administrative și pentru a identifica vulnerabilitățile proprii fiecărei instanțe ce decurg din instrumentarea unor asemenea cauze.

Art.3 - Prezenta hotărâre se comunică Inspekției Judiciare.

Data în București, la data de 15 iunie 2017

Președinte,

Judecător Mariana GHENA

